

Arrest

nr. 307 175 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 22 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 16 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Safistam en hangt de soennitische strekking van de islam aan.

U werd in 2005 geboren in het dorp Kulmane (provincie Kunar, district Chawkay) en woonde daar ook heel uw leven, samen met uw ouders, zes zussen en drie broers.

Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u op aansporen van uw vader lessen te volgen in een madrassa die op een wandelafstand van ongeveer 25 minuten van uw dorp gelegen was. U combineerde uw madrassalessen in de namiddag met lessen op een gewone school in de voormiddag. Taliban kwamen op verschillende momenten langs in de madrassa. Ze spraken met jullie over religie en selecteerden dan de zeven oudste jongens, waaronder uzelf. Jullie werden geblinddoekt en in een wagen geduwd. Jullie werden naar een plek getransporteerd om daar training te krijgen. Soms werd gezegd dat jullie in Chalas zaten en soms in Dewagal Darah. De taliban leerden jullie daar met vuurwapens en bomvesten werken opdat jullie uiteindelijk aanslagen voor hen zouden plegen. Op anderhalve maand tijd ging u een vijf- of zestal keer mee met de taliban voor dergelijke trainingssessies. Aanvankelijk was u vooral bang, maar na enkele sessies begon u ook morele bezwaren te hebben tegen het idee zelf een aanslag te plegen. Noch uw eigen ouders noch die van de andere leerlingen in de madrassa waren ervan op de hoogte dat de taliban op deze wijze aan rekrutering deden en de taliban verboden jullie hen daarover in te lichten. Toch besloot u uiteindelijk om de kwestie aan te kaarten bij uw vader, die kwaad was en besliste u van de madrassa te halen. Nadat u een korte periode afwezig geweest was van de madrassa, ontving uw familie een eerste dreigbrief van de taliban waarin u met de dood werd bedreigd. Uw vader besliste toen dat u het land moest verlaten, wat u ook deed.

Na uw vertrek kwamen de taliban tweemaal naar jullie huis, waarbij ze uw vader sloegen. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan stuurde een talibanrechtbank twee keer een oproepingsbrief naar uw vader. Hij werd veroordeeld, maar vrijgelaten toen dorpschoufden van andere dorpen zich garant voor hem stelden –jullie eigen dorpschouf was immers recent gestorven en er was nog geen opvolger aangeduid. Er hangt hem echter een derde veroordeling boven het hoofd.

U reisde via Iran naar Turkije, waar u twee maanden verbleef in Istanbul. Vervolgens trok u naar Griekenland, waar op 03 maart 2020 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielprocedure. U bleef daar ongeveer 26 maanden. Via Albanië, Servië, Roemenië en Duitsland reisde u verder naar België. U betrad het Belgische grondgebied op 17 oktober 2021 en diende op 22 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban herkend, gearresteerd, pijn gedaan en gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban, een vaccinatiecertificaat, uw geboorteakte, een kopie van een Grieks verblijfsdocument, een document van de personen die zich garant stelden voor uw vader, twee oproepingsbrieven van een talibanrechtbank en twee enveloppes. Uw advocaat stuurde ook een e-mail betreffende de kwaliteit van de vertaling tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij aankomst in België aangaf geboren te zijn op [...].08.2005 (zie bijlage 26), wat impliceert dat u minderjarig zou zijn. Omdat er twijfel geuit werd bij uw minderjarigheid werd er een leeftijdstest uitgevoerd, die vaststelde dat u op 15 december 2021 de leeftijd van 20,8 jaar had, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (Beslissing van de dienst Voogdij, p 2). [...].07.2002 werd vastgelegd als uw officiële geboortedatum in België.

Dit komt overigens overeen met de informatie die u had laten registreren toen u een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland, zo blijkt uit uw Griekse asioldossier dat het CGVS kon inkijken (dossier Griekenland p 2). Toch volhardt u in uw stelling dat u geboren bent in 2005 (NPO p 6-7).

Uit uw Griekse asiédossier blijkt dat u ook over andere componenten van uw identiteit strijdige verklaringen aflegde. U verklaarde bij het invullen van uw minderjarigenfiche (p 1) en bij de DVZ (p 6) dat u geboren was in Pulmanai (Afghanistan, provincie Kunar, district Chawkey) en later bij het CGVS dat u geboren was in Kulmane (Afghanistan, provincie Kunar, district Chawkey) (NPO p 7). Uit uw Griekse dossier blijkt echter dat u daar verklaarde geboren te zijn in Pakistan, meer specifiek in Peshawar (Khyber Pakhtunkhwa) (dossier Griekenland p 2).

U verklaarde in Griekenland dat Kabul uw laatste verblijfplaats was in Afghanistan (dossier Griekenland p 2). Noch bij de DVZ (p 6), noch bij het CGVS (p 7) maakte u melding van een verblijf in Kabul, en u stelde zelfs expliciet dat u nooit, voor eender welke reden, buiten uw dorp was geweest (NPO p 7).

Het feit dat u misleidende verklaringen aflegt over kernelementen van uw identiteit zoals uw leeftijd, geboorteland en laatste verblijfplaats in Afghanistan, ondermijnt reeds in verregaande mate uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient op dit punt echter te worden opgemerkt dat het niet louter identiteitsfraude betreft. Uw vrees voor een terugkeer naar Afghanistan steunt op de premisse dat u in de maanden voor uw vertrek uit Afghanistan als veertienjarige jongen in de madrassa studeerde en dat de taliban u in die context wilden rekruteren (NPO p 9, p 14, p 17). Gezien uw werkelijke leeftijd kunnen de omstandigheden van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zich echter niet hebben voorgedaan zoals u ze omschrijft, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast.

Ook wat betreft de inhoud van uw vluchtrelaas verschillen uw verklaringen in België trouwens fundamenteel van die in Griekenland. Gevraagd om samen te vatten waarom u niet meer kon terugkeren naar Afghanistan verklaarde u dat er problemen waren binnen het gezin, en dat er financiële problemen waren. U maakte op geen enkele wijze melding van gedwongen rekrutering door de taliban (dossier Griekenland p 5). In Griekenland verklaarde u weliswaar familiale en financiële problemen te kennen in Afghanistan, maar u stelde er ook expliciet dat u geen gevaar liep in uw thuisland (dossier Griekenland p 5). Dat u bij aankomst in Europa een verklaring aflegde die uitdrukkelijk het bestaan van een relevante vrees ontkende, spreekt boekdelen over uw eigenlijke nood aan bescherming.

Zelfs op zich genomen is uw relaas doorspekt met tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die verhinderen dat er geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen legt u onaannemelijke verklaringen af over de madrassa en de rekruteringspraktijken die daarin plaatsgevonden zouden hebben.

U stelt dat geen van de ouders van de madrassaleerlingen, noch uw dorpsgenoten in het algemeen, op de hoogte waren van het feit dat de taliban daar kwamen rekruteren voor wapentraining (NPO p 8-9, p 10, p 18). Meer zelfs, de madrassa in kwestie had kennelijk geenszins een slechte reputatie in het dorp, waar iedereen overigens tegen de taliban gekant was (NPO p 10). De dorpingen waren er namelijk zonder meer van overtuigd dat de madrassa een goede plek was om hun kinderen te laten bijleren over de Koran en het geloof (NPO p 18).

Het lijkt moeilijk te geloven dat de taliban erin slaagden dit potje gedekt te houden. Dit veronderstelt dat geen van de kinderen, velen onder hen jonger dan veertien (NPO p 9), ooit hun mond voorbijpraatten over de toch uitzonderlijke gebeurtenissen die ze meemaakten in de zogenaamd goedaardige madrassa. Het lijkt bovendien ook erg toevallig dat net u de allereerste was die de rekruteringspraktijken van de taliban met zijn ouders besprak (NPO p 16). Ook logistiek komt het weinig plausibel voor dat niemand ooit opmerkte dat er op klaarlichte dag gewapende talibanstrijders naar de madrassa kwamen, die de leerlingen dan meenamen naar andere plaatsen en weer terugbrachten (NPO p 8-9).

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt een plausibel beeld te schetsen van een eventuele voorgeschiedenis van rekrutering in die specifieke madrassa. Uzelf zat amper een tiental dagen op de madrassa toen de taliban daar binnenkwamen (NPO p 18). Aangezien er jongens waren die daar al langer dan u les volgden (NPO p 16, p 18) zijn er logischerwijs twee opties. Oftewel hadden zij al eerder meegemaakt dat de taliban naar madrassa kwamen en hen meenamen voor opleiding, oftewel was het fenomeen voor hen even nieuw als voor u.

In beide gevallen kan op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van eventuele rekruteringspogingen die uw klasgenoten eerder hadden meegemaakt, of net het ontbreken daarvan. Dat u daar nooit over sprak met uw klasgenoten is opmerkelijk (NPO p 18-19). Dat u geen vrienden had op de madrassa (NPO p 19) vormt geenszins een afdoende verklaring: een vriendschap is immers niet vereist om een dergelijk cruciaal onderwerp op zijn minst toch een enkele keer aan te snijden bij jongens met wie u zes halve dagen per week doorbracht (NPO p 15).

U schetst verder ook een weinig coherent beeld van de eigenlijke rekruteringsmethodes van de taliban. Zij kwamen naar de madrassa om jullie toe te spreken over het geloof (NPO p 14). Gevraagd waarom ze madrassastudenten als jullie wilden rekruteerden, stelde u dat jullie interesse in religie hadden en dus vatbaar waren voor hun verhalen over het paradijs (NPO p 9). Dit lijkt inderdaad een aannemelijke werkwijze voor een religieuze groepering als de taliban. In uw overige verklaringen ondergraaft u echter volkomen deze rekruteringsmethode op basis van religieuze indoctrinatie. De taliban hadden kennelijk brute dwang nodig om jullie mee te kunnen nemen naar hun trainingen: ze duidden de oudsten onder jullie aan, waaronder uzelf, blinddoekten jullie en gooiden jullie in een wagen (NPO p 8). Ze bedreigden jullie zelfs met wapens (NPO p 9). Uzelf en uw lotgenoten koesterden een grote angst toen jullie werden meegenomen (NPO p 9, p 15). Het lijkt bijzonder onaannemelijk dat ze voor jullie kozen op basis van jullie enthousiasme voor het geloof maar jullie dan toch met harde hand moesten dwingen om met hen mee te gaan voor opleidingen.

Niet alleen hangt u een fundamenteel contradictorisch beeld op van de rekruteringsmethoden van de taliban, u slaagt er ook niet in aannemelijk te maken waarom u hier zelf het slachtoffer van zou geworden zijn. U had zelf niet echt het juiste profiel om geïndoctrineerd te worden. Ten eerste dient te worden herhaald dat u zelf op dat moment in werkelijkheid al een leeftijd van zeventien jaar had bereikt en u dus bezwaarlijk een gemakkelijk beïnvloedbaar jong kind kon geweest zijn. Ook uit uw eigen verklaringen blijkt dat u niet in de categorie van piepjonge, naïeve religieuze fanatici viel. U koesterde zelf nooit echt enig spontaan enthousiasme voor de jihad: u huilde onophoudelijk toen u voor het eerst werd meegenomen voor een training (NPO p 15). U stond zelfs niet eens te popelen om naar de madrassa te gaan, maar werd daartoe gedwongen door uw vader (NPO p 18). U haalde zelf aan dat de meeste jongens in de madrassa al lang bezig waren met religie en erg naïef waren, een naïviteit die gemakkelijk door de taliban uitgebuit kon worden (NPO p 16). U behoorde echter dus niet tot die groep van naïeve jongelingen. Gevraagd waarom de taliban er dan toch zo op gebrand waren om u te rekruteren, stelt u dat u dat niet weet. U vermoedt wel dat wanneer de taliban iemand uitkiezen, ze aan die keuze vasthouden, temeer als ze al veel moeite in een bepaalde rekrut hadden geïnvesteerd (NPO p 16). Hier dient te worden opgemerkt dat dit nog steeds geen aannemelijke strategie lijkt. Het is moeilijk te geloven dat een religieuze terreurgroepering zware verantwoordelijkheden zoals een bomaanslag zou toevertrouwen aan iemand die niet volledig overtuigd was van de jihad en die er zelfs een duidelijke weerzin tegen koesterde, zeker gezien het feit dat in dezelfde madrassa meer geïndoctrineerde, enthousiastere rekruten te vinden waren.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban zelden overgaan tot directe dwang bij rekrutering zoals u die beschrijft. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

In het licht van uw weerzin tegenover de rekrutering door de taliban is het ook opmerkelijk dat u überhaupt vijf of zes keer met hen meeging zonder iemand buiten de madrassa daarvan op de hoogte te stellen. U wilde zelf eigenlijk niet naar de madrassa gaan (NPO p 18) en uw familie was uitdrukkelijk gekant tegen de taliban (NPO p 10). Als u uw vader meteen had ingelicht, had u dus in één klap kunnen ontkomen aan de rekrutering door de taliban en aan de madrassalessen zelf, zoals ook blijkt uit het feit dat uw vader u meteen van de madrassa haalde toen u hem vertelde over wat de taliban daar deden (NPO p 14). Gevraagd waarom u er onder deze omstandigheden toch voor koos zo lang te wachten met het verwittigen van uw vader, stelt u dat de taliban jullie en jullie families met de dood bedreigden mochten jullie hun rekruteringspraktijken verklikken (NPO p 15-16). Uit uw verklaringen blijkt echter niet duidelijk waarom die dreigementen u hiervan zouden weerhouden: de taliban kwamen immers nooit naar uw dorp, zo stelde u (NPO p 8-9). Bovendien bevindt uw familie zich nog steeds in jullie thuisdorp Kulmane (NPO p 12). Het gaat goed met hen, zo stelt u (NPO p 13). Uw vader zou weliswaar tweemaal door een talibanrechtbank opgeroepen zijn, maar hij werd bevrijd door de

tussenkoms van twee garanten (NPO p 15). Van een bloedige vereffening is er dus geen sprake, ondanks het feit dat u weigerde nog met de taliban te werken én hun rekruteringspogingen verklikte aan uw familie.

Meer algemeen valt doorheen uw verklaringen een discrepantie op te merken tussen het gewelddadige, dreigende optreden van de taliban op bepaalde punten in uw verhaal en hun coulante, gematigde handelswijze op andere momenten. Die tegenstrijdige houding plaatst andermaal vraagtekens bij uw reeds wankel relaas.

U schetst de taliban als bruten die doodsbanne jongetjes intimideren met wapens, hen geblinddoekt afvoeren om opgeleid te worden tot zelfmoordterroristen, en hen en hun families met de dood bedreigen (NPO p 8-9, p 15-16). Er kan verwacht worden dat zij minstens met een gelijkaardige doortastendheid zouden optreden toen u de madrassa verliet en de buitenwereld op de hoogte stelde van hun angstvallig geheimgehouden rekrutering aldaar. Meer zelfs, het lijkt logisch dat de taliban op dit punt hun eerdere doodsbedreigingen in de praktijk zouden omzetten – u had hen immers verklikt, een daad die volgens de taliban op zichzelf al dodelijke gevolgen zou kennen (NPO p 15-16). Toch schakelden de taliban net toen over op een veel terughoudendere strategie. Ze stuurden een dreigbrief naar uw familie waarin geëist werd dat u en uw neef zich aan hen zouden overgeven (NPO p 14, p 16). Na uw vertrek kwamen ze langs en sloegen ze uw vader. Sinds de taliban de macht overnamen in het land, werd uw vader tweemaal veroordeeld, een probleem waar hij onderuit kwam door de tussenkoms van twee garanten. Een derde veroordeling hangt hem wel boven het hoofd (NPO p 15).

Dat de taliban niet veel sneller tot dodelijke maatregelen overgingen, valt moeilijk te rijmen met hun eerdere dreigementen en hardhandige werkwijze. Bovendien stroken uw verklaringen over deze latere vervolgingsfeiten niet met huidige situatie van uw familie zoals u die eerder in het persoonlijk onderhoud schetste. Uw ouders en broers en zussen wonen allemaal nog steeds in uw dorp Kulmane (NPO p 12) en het gaat goed met hen (NPO p 13), vertelde u. De veroordelingen en mishandeling door de taliban weerhielden u er dus niet van om te zeggen dat het goed met hen gaat en weerhielden uw familie er niet van om in het dorp te blijven wonen. Ook dat roept ernstige vragen op over de intensiteit van de vervolging door de taliban, temeer omdat de groepering in zowel dreigementen (NPO p 15-16) als in de praktijk (NPO p 15) uw familie bij de kwestie betrok.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt overigens verder onderuitgehaald door een tweede, gelijkaardige contradictie tussen de bredere context die u schetst en uw specifieke relaas. Bij vragen over de algemene veiligheidssituatie en machtsverhoudingen in uw dorp stelde u dat er geen taliban in uw dorp aanwezig waren en dat zij zelfs nooit naar uw dorp kwamen (NPO p 8-9). U wijt de afwezigheid van de taliban aan de overheidscheckpoints die nabij uw dorp waren opgetrokken (NPO p 9). Wanneer u echter over uw eigen problemen vertelt, stelt u dat de taliban een dreigbrief afleverden aan jullie huis in het dorp (NPO p 14, p 19). Met andere woorden namen de taliban, die hoegenaamd nooit naar uw dorp kwamen omdat de overheid de zone te goed bewaakte vanuit haar checkpoints, toch de moeite om naar jullie dorp af te zakken om een tweetal afvallige kindrekruten tot de orde te roepen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, trok u uw eerdere verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in. U stelde dat u bedoelde dat de taliban overdag niet naar het dorp kwamen, maar 's nachts wel (NPO p 19). Nochtans had u eerder negatief geantwoord op de vraag of de taliban ooit naar jullie dorp kwamen (NPO p 8). Een keuze voor een nieuwe versie van de feiten verschoont hoe dan ook niet de tegenstrijdigheid in uw verklaringen.

Voor de volledigheid kan ook nog worden aangestipt dat het uw vervolgingsrelaas op cruciale punten ook aan een doorleefd karakter ontbreekt. U werd door taliban toegesproken over religie en meerdere malen door hen meegenomen voor opleiding (NPO p 14).

Zij probeerden jullie te enthousiasmeren met verhalen over het paradijs (NPO p 9). Er kan worden aangenomen dat u dan toch iets over die specifieke, individuele taliban zou kunnen vertellen. Toch blijven uw opmerkingen op dit punt bijzonder vaag. U verklaart dat ze gemaskerd waren en Pashtou spraken, maar dat ze zich verder nooit kenbaar maakten (NPO p 19). U kent hun namen niet en weet niet van welke stam ze zijn (NPO p 19). Dat u het zo moeilijk hebt om ook maar de minste specifieke informatie te geven over de antagonisten in uw vluchtrelaas met wie u bovendien nauw contact had, plaatst vraagtekens bij de doorleefdheid ervan.

Ook uw achteloze omgang met de materiële bewijsstukken in uw verzoek wijst op een desinteresse in de asielpprocedure die niet strookt met een ernstige vrees en nood aan bescherming. U verklaart dat u geen van uw documenten hebt gelezen (NPO p 5, p 20) omdat dat moeilijk is voor u (NPO p 20). U vroeg echter nooit aan iemand om de documenten aan u voor te lezen (NPO p 20) en bovendien verklaarde u zelf dat u een beetje Pashtou kan lezen (NPO p 11).

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt verscheidene originele documenten uit Afghanistan voor: uw geboorteakte, uw vaccinatiecertificaat, een dreigbrief van de taliban, twee oproepingsbrieven van een talibanrechtbank en een document van de personen die zich garant stelden voor uw vader. Corruptie en documentenfraude zijn echter wijdverspreid in Afghanistan, waardoor zelfs originele stukken uit het land beperkte bewijswaarde hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Aangezien diverse van deze stukken melding maken van een geboortedatum die wordt tegengesproken door de feitelijke medische vaststellingen, kan er aan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden toegeschreven. De dreigbrief, oproepingsbrief en het document van de garanten nemen de vorm aan van eenvoudige, grotendeels handgeschreven brieven op papier, die bijzonder gemakkelijk te vervalsen zijn.

De kopie van een Grieks verblijfsdocument heeft geen verband met uw eigenlijke problemen in Afghanistan, en heeft als dusdanig weinig belang voor de inhoudelijke beoordeling van uw verzoek om bescherming in België. Het document geeft echter aan dat uw geregistreerde geboortedatum in Griekenland [...] 07.2002 was en dat u in Pakistan geboren was in plaats van Afghanistan. Het document staft dus geenszins uw vrees of identiteit, maar bevestigt net andermaal dat u bewust identiteitsfraude pleegde bij aankomst in België.

De enveloppes die u voorlegde houden evenmin verband met de inhoud van uw problemen in Afghanistan, enkel met de wijze waarop de stukken uit Afghanistan naar u werden gestuurd.

Uw advocaat, Meester Moretus (loco Meester Dhondt) stuurde het CGVS na afloop van het persoonlijk onderhoud ook een e-mail betreffende het niveau van het Nederlands van de tolk die u gedurende het persoonlijk onderhoud bijstond. Daarin stelde zij dat het Nederlands van de betreffende tolk 'ondermaats' was, waarbij zij specifiek gezinsbouw en grammatica aanhaalde. Zij stelde te vrezen dat op deze wijze informatie verloren ging tijdens het interview. Het gaat echter om een post factum verklaring: uw advocaat was aanwezig gedurende het volledige onderhoud en kreeg op het einde de kans eventuele problemen aan te kaarten, maar liet toen na opmerkingen te geven betreffende het verloop van het onderhoud of, specifieker, het niveau van de tolk (NPO p 21).

Wat er ook van zij, zowel u als de advocaat ontvingen een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Jullie lieten na het CGVS enige specifieke opmerkingen te bezorgen over hoe het taalniveau van de tolk dan wel een impact had gehad op het verloop van het gehoor of de inhoud van uw verklaringen. Een dergelijke vage en algemene opmerking kan dan ook geen ander licht werpen op de bovenstaande motivering.

Uit al het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, en dat u dus niet de hoedanigheid van vluchteling kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u in Afghanistan naar school en naar de madrassa ging, dat u nog steeds contact hebt met uw familie, en dat u nog steeds praktiserend moslim bent. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 57/1, § 4, van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 10 lid 3, b), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst bespreekt verzoeker op theoretische wijze het hoger belang van het kind. Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek, zoals de samenwerkingsplicht en de landeninformatie. Verder wijst hij op het tekort aan informatie en betoogt hij op omvattende wijze het algemene gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren. Daarnaast bespreekt hij op theoretische wijze de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om de risico's voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Vervolgens benadrukt hij op omstandige wijze de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Hij bespreekt zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering *in concreto*. Verder bespreekt verzoeker het talibanbestuur op zich en de implicaties ervan voor de Afghaanse burgers. Hierna stipt hij op omstandige wijze de essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling aan. Voorts bespreekt hij zijn "*cumulatief risicoprofiel*". Tot slot wordt in het verzoekschrift ingegaan op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.3.2. De verwerende partij legt op 22 maart 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;

- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.3. Met een aanvullende nota van 21 maart 2024 verwijst verzoeker naar de volgende documenten:

- UNAMA, “*TREATMENT OF DETAINEES IN AFGHANISTAN*”, September 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_report_-_treatment_of_detainees_200923_english.pdf;
- UN Algemene Vergadering, “*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett*” 11 Oct 2023, p. 6-7, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/report-special-rapporteur-situation-human-rights-afghanistan-richard-bennett-a78338-enarruzh>;
- UNAMA, “*Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE*”, oktober 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/human_rights_situation_in_afghanistan_jul-sep_2023.pdf;
- HvJ, zaak C-151/22 van 21 september 2023;
- Nansen, Nansen Note 3-23, “*Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan*”, November 2023, https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2023/11/NANSEN-Note>Returns-Afghanistan-2023-3_def.pdf;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023;
- CEDOCA, “*Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- UNAMA update 22 januari 2024 https://unama.unmissions.org/sites/default/files/english_hr_update_22jan_2024.pdf;
- Asylos, “*Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities Asylos*”, November 2023, p. 42;
- SIGAR, “*Report to the United States Congress, Quarterly Reports*”, Section 2, 30 januari 2024, p. 28;
- Human Rights Watch, “*A Disaster for the Foreseeable Future*” *Afghanistan’s Healthcare Crisis*”, februari 2024.
- Bijkomende bewijzen van het leven in België: hij voegt hierbij tal van werkbewijzen, een verklaring van zijn werkgever, foto’s met zijn familie, een foto van zijn gewonde vader, een foto van facebook en medische attesten, een schoolattest, een schrijven van een leerkracht en loonfiches.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

“1. Met betrekking tot verzoekers geloofwaardigheid en het onderzoek naar zijn leeftijd als essentieel materieel element in zijn asielprocedure

1.1. Leeftijd en identiteit

Er werd een leeftijdstest uitgevoerd bij aankomst in België, waarna verzoeker meerderjarig verklaard werd. Hij werd 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, dus 18,1 jaar, geschat. Dit is een aantal maanden ouder dan zijn werkelijke leeftijd. Verzoeker verklaarde geboren te zijn op 14 augustus 2005, met name de datum die zijn ouders hem steeds hebben gecommuniceerd als zijn geboortedatum en de datum die op zijn Afgaanse vaccinatiekaart staat. Verzoeker blijft evenwel bij zijn verklaarde leeftijd. De beoordeling van de verklaarde leeftijd van een asielzoeker, inclusief de betwisting hiervan, maakt volgens richtlijn 2011/95/EU, (de Kwalificatierichtlijn) deel uit van de beoordeling van de asielaanvraag. Artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU, met het opschrift “Beoordeling van feiten en omstandigheden”, bepaalt:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: [...]

1. de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten (...).”

Verzoekers leeftijd, identiteit en documenten maken deel uit van de essentiële feitelijke elementen die door de asielinstanties horen onderzocht te worden, en waarvan de geloofwaardigheid conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dient onderzocht en vastgesteld te worden. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zet artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn om.

De eerste paragraaf van deze bepaling vereist dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt.

De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Er wordt dan nog gesteld dat het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Uit art. 48/6, §1 Vw. blijkt dan ook duidelijk dat verklaringen en documenten met betrekking tot verzoekers leeftijd en identiteit, in casu zijn opgegeven leeftijd en documenten die deze aantonen, een kernelement uitmaakt voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, die in direct verband staan met verzoekers algehele geloofwaardigheid. In paragraaf 4 van artikel 48/6 Vw. wordt er bepaald dat indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet kan staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1. de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; 2. alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; 3. de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; 4. de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; 5. de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan. Er dient aan herinnerd te worden dat de Dienst Voogdij geen asiendienst is, en dat de beslissingen over de meerderjarigheid die genomen worden door de Dienst Voogdij, de enige beslissingen zijn die doorheen gans de procedure internationale bescherming over de leeftijd zullen genomen worden. De beslissingen van de Dienst Voogdij worden immers gezien als administratieve rechtshandelingen waaraan het privilege du préalable kleeft en dat zij worden geacht conform de wet genomen te zijn zolang zij vernietigd worden of ingetrokken zijn. Zie bvb: nr. 252 907 van 15 april 2021: “De Raad herinnert eraan dat administratieve rechtshandelingen bekleed zijn met het “privilege du préalable” en dat zij worden geacht met de wet overeen te stemmen zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. Verzoeker betwist niet dat hij geen beroep indiende tegen de hiervoor geciteerde beslissing van de dienst Voogdij van 10 april 2014. Hoewel hij in zijn middel benadrukt dat het niet zijn bedoeling is de nietigverklaring te vragen van deze beslissing, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker wel degelijk kritiek uitoefent op deze beslissing. Zo voert hij aan dat de arts die de leeftijdsbepaling uitvoerde niet bevoegd was om deze te doen en uit hij uitgebreid kritiek op de gehanteerde wetenschappelijke methode tot leeftijdsbepaling. Het middel nodigt de Raad aldus uit om de wettigheid van de beslissing van de dienst Voogdij af te toetsen. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en kan aldus geen kennis nemen van verzoekers kritiek op dit punt. Daarenboven is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In de mate dat het gericht is tegen deze beslissing, is het middel dan ook onontvankelijk. Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij zich met de verwijzing naar de beslissing tot leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij heeft gesteund op een juridisch element dat wordt geacht met de waarheid overeen te stemmen.” In gelijkaardige zin kan verwezen worden naar RvV, nr. 271 072 van 8 april 2022: “Het verzoekschrift geeft overigens aan dat het beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (zie punt 1.1.) werd verworpen door de Raad van State. Verzoekster kan derhalve niet worden beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift lijkt te

veronderstellen, is het niet aan de Raad om opnieuw een uitspraak te doen over deze vaststelling (Grondwettelijk Hof 18 juli 2013, nr. 106/2013, overweging B.5.3.)” De beoordeling van de leeftijd van een verzoeker om internationale bescherming gebeurt slechts éénmaal nadat hij een asielaanvraag heeft ingediend en dat is in voorliggende procedure door de Dienst Voogdij. De asiel- en beroepsinstanties maken géén latere inschatting. Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 46.3 van de Procedurerichtlijn, en artikelen 3 en 13 van het EVRM verplichten de asielinstanties, inclusief Uw Raad, om dit wel te doen. De beoordeling die gebeurd is van verzoekers leeftijd gebeurde immers niet door de asielinstanties, kan niet aangevochten worden met een ex nunc rechtsmiddel in volle rechtsmacht, en houdt geen rekening met verzoekers verklaringen over zijn identiteit, leeftijd, scholing, noch met zijn documenten.

Daarnaast is de medische methode die gehanteerd wordt bij dergelijke leeftijdstesten zéér controversieel en geeft het hoogstens een indicatie van wat de medische leeftijd is, niet de effectieve leeftijd van een verzoeker.

Het asielagentschap EUAA bevestigt in het kader van de leeftijdstest dat de leeftijd effectief een materieel feit van het asielverzoek inhoudt.¹ De medische leeftijdstest is op zich onnauwkeurig en weinig precies². Het wordt niet betwist dat de skeletleeftijd van een verzoeker niet noodzakelijk overeenkomt met de chronologische leeftijd van een persoon. Dat wordt niet betwist en wordt ook bevestigd door de deskundigen waar de dienst Voogdij zich op beroept. Er is een internationale consensus dat de huidige medische leeftijdstesten bijzonder onnauwkeurig zijn (zie Resolutie van het Europese Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de Europese Unie (2012/2263(INI), § 15; Europees Comité voor Sociale Rechten, European Committee for Home-Based Priority Action for the Child and the Family (EUROCEF) v. France, complaint no. 114/2015, 24/01/2018, par. 113; Committee on the Rights of the Child, Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Belgium, CRC/C/BEL/CO/5- 6, 28 February 2019, §§41-42) en ook de Orde van Geneesheren is die mening toegedaan.³ De Mensenrechtencommissaris meent overigens dat om die reden een leeftijdstest multidisciplinair zou moeten verlopen en onder geen beding het enige instrument mag zijn ter inschatting van een leeftijd (CHR, Report following his visit to France from 22 to 26 September 2014, CommDH(2015)1, 2015, §96.) Het Europees Economisch en Sociaal Comité meent dat de leeftijdstest dermate approximatief en onprecies is, dat het gebruik ervan moet stopgezet worden (European Economic and Social Committee, “The protection of unaccompanied minors in Europe (own-initiative opinion)”, SOC/634-EESC-2020, 1.12). De geloofwaardigheid van een verzoeker zijn verklaring over zijn leeftijd en de stukken die hij ter ondersteuning daarvan aanbrengt dient nauwkeurig beoordeeld te worden door de asielinstanties, aan de hand van de standaarden die gelden voor verzoekers internationale bescherming, inclusief de samenwerkingsplicht, en dient in volle rechtsmacht opnieuw volledig beoordeeld te kunnen worden. De samenwerkingsplicht houdt in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker (HvJ, zaak C-277/11, 22 november 2021, punt 66).

Het Hof van Justitie heeft in de gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, arrest van 14 december 2014 punt 56 geoordeeld dat wat het onderzoek naar de seksuele gerichtheid van een verzoeker betreft, de asielinstanties samen moeten werken met de verzoeker voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 (zie in die zin arrest M., EU:C:2012:744, punt 65). Het Hof herinnert eraan in punt 57 dat deze beoordeling volgens artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 op individuele basis moet plaatsvinden en dat daarbij rekening moet worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van die omstandigheden, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade kunnen overeenkomen. Dit wil zeggen dat de leeftijd van verzoeker niet kan of mag ingeschat worden los van verzoekers documenten, verklaringen, achtergrond etc. Het Hof oordeelt verder in punt 62 en punt 63 dat een beoordeling van seksuele gerichtheid, louter op basis van de met homoseksuelen verbonden stereotype opvattingen de autoriteiten niet in staat stelt rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokken asielzoeker, en dat het feit dat een asielzoeker niet in staat is om op dergelijke vragen te antwoorden, op zich geen voldoende grond opleveren voor de slotsom dat de asielzoeker niet geloofwaardig is, daar een dergelijke benadering in strijd is met de vereisten van artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 en van artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85. Naar analogie geldt dat leeftijd bepalen op basis van een medische leeftijdsinschatting met een erg grote foutenmarge, zonder verzoeker eerst uitgebreid te horen, zijn maturiteit in te schatten, minder intrusieve methodes aan te wenden, en zonder zijn document nauwkeurig en nauwgezet te onderzoeken in strijd is met artikel 4 van de Kwalificatie richtlijn en artikel 10 van de Procedurerichtlijn. In de zaak F. t. Hongarije, van 25 januari 2018, C-473/16, oordeelt het Hof van Justitie over deskundigenonderzoek (psychologische testen) in de asielprocedure dat het voeren van een dergelijke test in de asielprocedure enkel en alleen door de asielinstantie kan bevolen worden, dus niet door de dienst Voogdij, dat er een effectief rechtsmiddel tegenover open moet staan (dus niet bij de

Raad van State maar een *ex nunc* onderzoek in volle rechtsmacht bij uw Raad als deel van het asielberoep), dat de resultaten deskundigenonderzoek niet klakkeloos mogen overgenomen worden maar in relatie tot de verklaringen en documenten dienen beoordeeld te worden, en dat toestemming tot een dergelijk onderzoek in die context niet vrij is, maar onder erg veel druk gebeurt en een inmenging uitmaakt in het privéleven. In de conclusie van AG Wahl van 5 oktober 2017 in zaak C-473/16 wordt overigens evengoed een verband gelegd tussen art. 25.5 van de Procedurerichtlijn (medische leeftijdstest) en deze praktijk.

Echter, een leeftijdsonderzoek zoals in de praktijk uitgevoerd in België is allesbehalve betrouwbaar genoeg, hetgeen als voorwaarde gesteld wordt door het Hof gezien de ernstige inmenging en bijzonder grote gevolgen voor het privéleven van de verzoeker. Op zijn minst is aanvullend onderzoek nodig, een psycho-affectieve test zoals voorzien door artikel 3 van het KB bijvoorbeeld, en dient dit onderzoek, gelet op het intrusieve en onnauwkeurige karakter van de leeftijdstest, de medische leeftijdstest vooraf te gaan. De positie van EUAA is dat vooraleer er besloten wordt tot een leeftijdstest eerst alle andere mogelijkheden om de leeftijd in te schatten worden uitgeput, dat alle bewijs wordt ingeschat in relatie tot fysieke, psychische, ontwikkelings-, en culturele factoren eigen aan de zaak. (EUAA, *ibid.* pg 60-63, zie in dezelfde zin 9 European Parliament, “The situation of unaccompanied minors in the EU”, Resolution of 12 September 2013 (2012/2263(INI)), §15.). Het onderzoek naar verzoekers leeftijd, de impact die dit heeft voor zijn geloofwaardigheid in de asielprocedure, de geloofwaardigheid van zijn documenten, de toepassing van het concept ‘kindspecifieke vrees’ bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging, de toepassing van het hoger belang van het kind, zijn recht op gezinshereniging met zijn ouders in geval van het verkrijgen van een beschermingsstatus, kan niet uit het onderzoek naar zijn verzoek internationale bescherming getild worden, op een manier die de procedurele garanties die hij bij het onderzoek van alle relevante feitelijke elementen zou moeten genieten, teniet doet. Dit gaat in tegen de doelstelling van de Procedurerichtlijn. De procedure bij de Dienst Voogdij en het beroep bij de Raad van State in toepassing van artikel 7 van de Voogdijwet volstaat niet om aan de geldende internationale en supranationale standaarden te voldoen. Zelfs al was de Dienst Voogdij op grond van art. 7 Voogdijwet en art. 3 van het KB niet verplicht om van die mogelijkheden gebruik te maken, de samenwerkingsplicht verplicht verwerende partij wel degelijk om van alle nuttige en beschikbare onderzoeken gebruik te maken om verzoekers leeftijd en identiteit vast te stellen, en kan zich daarbij niet enkel op de medische leeftijdstest beroepen gelet op de onnauwkeurigheid hiervan. Verwerende partij is onder artikel 3 j° 13 EVRM verplicht om verzoekers identiteit en leeftijd aan een nauwgezet en nauwkeurig, eigen, onderzoek te onderwerpen. De medische leeftijdstest is echter onnauwkeurig en weinig betrouwbaar, omwille van de gebruikte methodes en het feit dat skeletale en chronologische leeftijd niet per se samenvallen, omwille van het feit dat de betrouwbaarheid van de test rekening zou moeten houden met socio-economische achtergrond, voedingspatroon en etniciteit maar dit niet in rekening wordt gebracht, én omwille van het feit dat de standaardafwijking als ondergrens wordt gehanteerd terwijl dit slechts 68 procent van de testpopulatie beslaat en 32 procent van die populatie uitsluit. Met een dergelijk bot instrument en te nauwe interpretatiemethode van de resultaten is het onverantwoord en onzorgvuldig van de Dienst Voogdij om géén uitgebreid gehoor met de verzoeker te organiseren, géén psycho-affectieve test af te nemen, géén maturiteitsinschatting te maken, géén uitgebreid onderzoek te doen naar verzoekers documenten en het voordeel van de twijfel niet te hanteren. Het is eveneens onverantwoord en onzorgvuldig om geen gebruik te maken van de dubbele standaardafwijking waardoor tenminste 95 procent van de testpopulatie wordt ingesloten. Verwerende partij kan en mag die onzorgvuldige handelswijze niet zonder meer overnemen, zonder een eigen inschatting te maken. Er dient op gewezen te worden dat het niet voor niets is dat de leeftijdstest zoals voorzien door artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn in die Procedurerichtlijn terug te vinden is. Het maakt er onlosmakelijk deel van uit en dient gepaard te gaan met alle relevante beschermingsmaatregelen die deze richtlijn voorziet voor verzoekers, inclusief wat betreft het rechtsmiddel. Artikel 46.3 van de Procedurerichtlijn vereist dat het rechtsmiddel dat openstaat tegen de beoordeling van materiële feiten in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, een *ex nunc* onderzoek inhoudt van zowel de feitelijke als juridische gronden: “Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg.” Het Hof van Justitie heeft onder meer in zaak C-406/18, 19 maart 2020 geoordeeld dat artikel 46.3 van de Procedurerichtlijn met artikel 47 van het Handvest, alsmede de artikelen 13 en 18 van richtlijn 2011/95 en het doeltreffendheidsbeginsel, een uitputtend en geactualiseerd onderzoek vereist tegen de achtergrond van alle relevante feitelijke en juridische gegevens (punt 20 met verwijzing naar het arrest van 29 juli 2019, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, punt 66).

Er moet daarbij rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval door de rechterlijke instantie om een daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben (punt 21 van zaak C-406/18 met verwijzing naar het arrest van 29 juli 2019, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, punten 69 en 70).

Indien nationale bepalingen een volledig en *ex nunc* onderzoek in de weg staat dienen deze desnoods buiten beschouwing gelaten te worden (punt 22 van zaak C-406/18 met verwijzing naar arrest van 29 juli

2019, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, punten 68, 72 en 77). Het Hof oordeelde eveneens in punt 31 van zaak C-406/18, 19 maart 2020 dat de verzoeker in beginsel in de gerechtelijke fase moet worden gehoord, tenzij aan bepaalde cumulatieve voorwaarden is voldaan (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punten 37 en 44-48) en dat de rechterlijke instantie indien nodig andere onderzoeksmaatregelen kan gelasten, zoals het in artikel 18, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2013/32 genoemde medisch onderzoek. Het Hof van Justitie heeft in zaak C-585/16, *Serin Alheto*, van 25 juli 2018 uiteengezet dat in zaken met betrekking tot internationale bescherming conform artikel 46.3 van de Procedurerichtlijn er een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist is, t.t.z. dat dit een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat waarbij de rechter alle feiten kan beoordelen, op geactualiseerde wijze (punt 110 van het arrest), en dat de rechter in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing is vastgesteld (punt 111 van het arrest), en dit in lijn met de doelstelling van de Procedurerichtlijn (punt 112). Een volledig onderzoek dient in die zin zo begrepen te worden dat de rechter zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing heeft vastgesteld. De toetsingsbevoegdheid van de Raad van State op grond van artikel 14 van de Wetten op de Raad van State is evenwel veel enger dan dit, en het is uitgesloten dat de Raad gaat toetsen of de medische leeftijdstest die werd afgenomen wel nauwkeurig was, of het voordeel van de twijfel correct werd toegepast, wat de waarde van de voorgelegde documenten is, of er wel volgens de bepalingen van artikel 25 van de Procedurerichtlijn gehandeld werd, of de verzoeker correct werd bijstaan door een voogd, of het onderzoek wel voldoende grondig is gebeurd en of het niet opportuun was toch toepassing te maken van psycho-affectieve testen, laat staan dat de Raad een eigen appreciatiebevoegdheid zou hebben in deze. Er dient aan herinnerd te worden dat de Dienst Voogdij geen asiendienst is, en dat de beslissingen over de meerderjarigheid die genomen worden door de Dienst Voogdij, de enige beslissingen zijn die doorheen gans de procedure internationale bescherming over de leeftijd zullen genomen worden. De beslissingen van de Dienst Voogdij worden immers gezien als administratieve rechtshandelingen waaraan het privilege du préalable kleeft en dat zij worden geacht conform de wet genomen te zijn zolang zij vernietigd worden of ingetrokken zijn. Ook het UNCRC bevestigt specifiek voor België dat de beroepsprocedure bij de Raad van State geen daadwerkelijk rechtsmiddel uitmaakt om een leeftijdsinschatting te bestrijden. Het louter verwijzen naar de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijd van verzoeker is dan ook niet voldoende. Het leeftijdsonderzoek noch de leeftijdsbeslissing die de Dienst voogdij nam op basis daarvan, kunnen klakkeloos aangehaald worden om de algemene geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen. Verwerende partij wijst de taskara van verzoeker van de hand door te verwijzen naar de corruptiegraad in Afghanistan. Echter, het verwijzen naar een algemene corruptiegraad ontslaat verwerende partij er niet van een grondig onderzoek te doen naar de echtheid en inhoud van neergelegde documenten. Er dient daarbij gewezen te worden op het arrest 200 851 van uw Raad van 8 maart 2018, waar in punt 8.2, 8.3 en 8.4 en verder wordt geoordeeld dat een algemene corruptiegraad de asiendienst er niet van ontslaat een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar het voorgelegde documentair bewijs. Verwerende partij doet geen inhoudelijk onderzoek naar dit document en veegt dit al te snel van tafel als hebbende weinig tot geen bewijswaarde waarbij zij verwijst naar de algemene corruptiegraad omtrent Afghaanse documenten. In het arrest *Singh t. België* van 2 oktober 2012 oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat indien er twijfel bestaat over de verklaringen van een verzoeker en er documenten worden voorgelegd deze op zijn minst wel op hun echtheid moeten gecontroleerd worden. Voor het Hof wierp de familie een schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, wegens het ontbreken van een "omstandig onderzoek" van de vermeende risico's. In haar arrest van 2 oktober 2012 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat: "100. (...) noch het CGVS, noch de RvV hebben zich, zelfs niet in bijkomende orde, afgevraagd of de verzoekers gevaar liepen in de zin van artikel 3 van het Verdrag. Het Hof merkt op dat dit onderzoek op het niveau van het CGVS overschaduwd wordt door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de verzoekers en de twijfels omtrent de oprechtheid van hun verklaringen (lid 13). Ook al is het de asielinstantie uiteraard toegestaan geen geloof te hechten aan de verklaringen van de verzoekers en twijfels te hebben over de nationaliteit en het traject van de verzoekers, toch merkt het Hof op dat het CGVS geen aanvullende onderzoeksmaatregelen heeft gesteld, zoals het nagaan van de echtheid van de door de verzoekers voorgelegde identiteitsdocumenten, op basis waarvan het met meer zekerheid had kunnen nagaan of er risico's in Afghanistan bestonden, of dit had kunnen uitsluiten. 101. Het Hof heeft niet de indruk dat de RvV deze tekortkoming heeft verholpen.

Om een herziening van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, dienden de verzoekers bij de RvV documenten in om de door het CGVS geuite twijfels over hun nationaliteit en traject weg te nemen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet onbeduidend waren, aangezien het ging om e-mails die via het BCHV, partner van het UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, door een UNHCR-functionaris in New Delhi waren verstuurd.

Bij deze e-mails waren UNHCR-attesten gevoegd waaruit bleek dat de verzoekers als vluchtelingen onder het UNHCR-mandaat waren geregistreerd en die de data bevestigden die de verzoekers tijdens

hun verhoor door de DVZ-diensten als bewijs van hun traject, hadden vermeld. De RvV heeft deze argumenten volledig genegeerd, met als argument dat die gemakkelijk te vervalsen waren en dat de verzoekers de originelen niet konden voorleggen. (...) 103. Het Hof benadrukt evenwel dat, gelet op het belang dat het hecht aan artikel 3 en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico op mishandeling zich voordoet, het aan de nationale overheden is om zo nauwgezet mogelijk te zijn en de klachten uit hoofde van artikel 3 zorgvuldig te onderzoeken, bij gebreke waarvan de rechtsmiddelen hun doeltreffendheid verliezen (M.S.S., voormeld, § 388, dd, voormeld, § 121). Een dergelijk onderzoek moet het mogelijk maken elke twijfel weg te nemen, hoe legitiem ook, over de ongegrondheid van een verzoek om bescherming, en ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichthoudende autoriteit. 104. De aanpak in dit specifieke geval, waarbij zowel het CGVS als de RvV besloten de documenten die betrekking hadden tot de kern van het verzoek om bescherming te weren, door ze als niet-overtuigend te beschouwen, zonder vooraf de echtheid ervan na te gaan, hoewel dit makkelijk bij het UNHCR had kunnen gebeuren, kan niet worden beschouwd als het zorgvuldige en grondige onderzoek dat van de nationale autoriteiten in de zin van artikel 13 van het Verdrag wordt verwacht en biedt geen effectieve bescherming tegen behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het Verdrag." Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties: "52. La Cour constate, tout d'abord, que le requérant présente un récit assez circonstancié et étayé par plusieurs pièces documentaires, dont deux convocations du tribunal révolutionnaire. Elle relève que les documents produits tendent à corroborer les faits exposés. Elle note toutefois les réserves émises par le Gouvernement, au regard des décisions de l'OFPPA et de la CNDA, quant à la crédibilité du récit du requérant et quant à l'authenticité des documents produits, ainsi que l'argument selon lequel l'anonymat imposé dans cette affaire l'aurait empêché d'engager plus d'investigations. La Cour écarte d'emblée la justification fondée sur l'anonymat puisque, si l'identité du requérant est dissimulée dans les documents publics de l'affaire, cela n'empêche pas le Gouvernement, qui a accès à cette information confidentielle, d'effectuer toute enquête nécessaire (voir, en ce sens, P.I. c. France (déc.), no 37180/10, § 49, 12 juin 2012). La Cour relève, par ailleurs, qu'en l'espèce, les éléments apportés par le requérant – tant son récit que les preuves documentaires – furent écartés par les autorités au moyen de motivations succinctes. L'OFPPA, en premier lieu, rejeta la demande du requérant par la seule affirmation que ses déclarations écrites et orales n'auraient pas permis d'établir la réalité de son parcours professionnel et les persécutions dont il aurait été victime en 2006. En second lieu, la CNDA, statuant en appel, s'est limitée à juger trop peu circonstanciées les déclarations du requérant et en a conclu qu'elle n'était convaincue ni de sa qualité d'informateur des Bassidjis, ni des critiques qu'il aurait exprimées à l'égard de cette milice à partir de 2005, ni de la réalité des persécutions invoquées de ce fait. S'agissant plus spécifiquement des convocations du tribunal révolutionnaire d'Ouromieh communiquées par le requérant au soutien de son récit, la CNDA les déclara dénuées de garanties suffisantes d'authenticité, sans indiquer les motifs fondant ses suspicions. Il en résulte que la Cour ne trouve pas d'éléments suffisamment explicites dans ces motivations des instances nationales pour écarter le récit du requérant et rejeter sa demande. La Cour observe, par ailleurs, qu'aucun élément mettant manifestement en doute l'authenticité des documents produits ne lui a été soumis. Le Gouvernement reconnaît par ailleurs ne pas disposer d'éléments lui permettant de réfuter de façon catégorique cette authenticité. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que le Gouvernement n'a pas apporté d'informations pertinentes donnant des raisons suffisantes de douter de la véracité des déclarations du requérant et, partant, qu'il n'existe aucune raison de douter de la crédibilité de ce dernier. Dès lors, il ne saurait être attendu du requérant qu'il prouve plus avant ses dires et l'authenticité des éléments de preuve par lui fournis." In de zaak M.A. t. Zwitserland van 18 november 2014 oordeelde het EHRM: «§62 [T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted.» De bewijswaarde van verzoekers vaccinatiekaart kan, gelet op de geringe betrouwbaarheid van de medische leeftijdtest, niet aan de kant geschoven worden en dient beoordeeld te worden in het licht van verzoekers volledige verklaringen met betrekking tot zijn verzoek internationale bescherming. Verzoeker diende beschouwd te worden als een minderjarige verzoeker, geboren in 2005, en er dient rekening te worden gehouden met het feit dat hij Afghanistan ontvlucht is als 14-jarige. Dit niet doen schendt de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en procedurele garanties onder artikel 3 en 13 EVRM, en het recht op een effectief en daadwerkelijk nauwkeurig onderzoek."

2.4.2. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft na medisch onderzoek de geboortedatum van verzoeker gecorrigeerd van [...] augustus 2005 naar [...] juli 2002. Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel

7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling 20,8 jaar oud was, met een mogelijke afwijking van 1,7 jaar. Overeenkomstig artikel 7, § 3, van de Voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen.

Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoeker betoogt zeer uitvoerig dat het beroep bij de Raad van State geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn, zoals vereist door de Procedurerichtlijn. In een uitgebreid theoretisch betoog tracht verzoeker analogieën te maken met andere rechtspraak van het Hof van Justitie. Daargelaten verzoeker met dit betoog niet concreet aannemelijk maakt waarom het beroep bij de Raad van State geen daadwerkelijke rechtsbescherming zou bieden - zo wordt niet toegelicht op welke wijze een *ex nunc* onderzoek ten aanzien van een statisch gegeven als de leeftijd van de betrokkene, tot een ander resultaat zou kunnen leiden dan een *ex tunc* onderzoek - wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. In de mate verzoeker de Raad uitnodigt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beslissing van de Dienst Voogdij, herinnert de Raad er aan dat overeenkomstig de hem op grond van artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, de Raad slechts bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Dat verzoeker onjuiste verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd, kan redelijkerwijs worden gezien als een negatieve indicatie bij de algehele beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Deze vaststelling is echter op zich niet determinerend en stelt de asielinstanties er niet van vrij het verzoek om internationale bescherming grondig te onderzoeken.

2.4.3. In het tweede middelonderdeel geeft de verzoeker aan de Raad een uitgebreide uiteenzetting van de samenwerkingsplicht in asielzaken. Hij verwijst daarbij uitgebreid naar bepalingen uit de Procedurerichtlijn, het UNHCR-handboek inzake de procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus, de uitgebreide rechtspraak van het EHRM en de "*Nansen Note 3-22, Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*". Hij wijst daarbij op de risico's voor terugkeerders en dat van de verzoeker zelf niet kan verwacht worden daar inzicht in te hebben. In het derde middelonderdeel vervolgt verzoeker over de nood aan kwalitatieve, betrouwbare en volledige landeninformatie. Vervolgens betoogt verzoeker in het vierde onderdeel dat de informatie over de mensenrechtensituatie in Afghanistan te kort schiet en dat er geen actuele informatie is over de risico's voor terugkeerders.

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren.

Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de

uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de aanvullende nota. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn.

Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt.

Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van de verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel /degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 10, derde lid, b), van de Richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd, dit nog naast de vaststelling dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verwerende partij niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstrekt blijkens artikel 51, 1°, van de Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker zich in zijn aanvullende nota van 21 maart 2024 ook nog beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wijst de Raad erop dat hij de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kan aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren. Er wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhindert deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Uit zijn argumentatie blijkt niet dat verzoeker deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen aanbrengen. Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan de aanvullende nota neergelegd op 21 maart 2024 slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen (RvS, nr. 258.516 van 22 januari 2024). Het middel, dat slaat op de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

2.4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker stelt in essentie de taliban te vrezen nadat zij hem wilden rekruteren. Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn geboortedatum, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.
- In Griekenland gaf verzoeker een andere geboortedatum en geboorteplaats (Pakistan) op dan in België (Afghanistan). Deze informatie stemt dan weer overeen met de resultaten van het leeftijdsonderzoek.
- Verzoeker verklaarde in Griekenland dat zijn laatste verblijfplaats Kabul was en voor het CGVS en voor de DVZ verklaarde hij dat hij nog nooit buiten zijn dorp was geweest.
- De identiteitsfraude van verzoeker heeft gevolgen voor de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten in Afghanistan, volgens dewelke de taliban hem als veertienjarige jongen wilden rekruteren.
- In Griekenland maakte verzoeker geen melding van enig gevaar of van een vervolging door de taliban.
- Verzoekers verhaal over de rekruteringsmethoden van de taliban is ongeloofwaardig gezien de beschreven praktijken afwijken van bekende rekruteringswijzen van de taliban.
- De vermeende onwetendheid van ouders en dorpsgenoten over de rekruteringspraktijken in de madrassa lijkt onwaarschijnlijk.
- De beschrijving van de taliban als zowel dreigend en gewelddadig als terughoudend en gematigd komt niet overeen met hun bekende gedrag.
- Het feit dat de taliban, ondanks bedreigingen, geen directe actie ondernamen na het verlaten van de madrassa door verzoeker, roept vragen op.
- Verzoeker wachtte onverklaarbaar lang met het informeren van zijn vader over de rekrutering door de taliban.
- Er is een gebrek aan gedetailleerde informatie over de taliban-strijders die betrokken waren bij de rekrutering.
- De voorgelegde documenten, inclusief dreigbrieven en oproepingsbrieven van de taliban, hebben beperkte bewijswaarde vanwege de mogelijkheid van fraude.
- De discrepanties tussen documenten en medische leeftijdstests verlagen de geloofwaardigheid van verzoeker verder.

Ondanks dat verzoeker een middel aanvoert dat hij ontwikkelt over honderd en acht bladzijden, onderneemt verzoeker daarin nergens een poging om de hierboven weergegeven motieven met betrekking tot zijn individuele asielrelaas te weerleggen. De Raad stelt vast dat al deze motieven steun vinden in het de notities van het persoonlijk onderhoud (hierna verkort: NPO) en in de stukken van het administratief dossier. De Raad beoordeelt deze motieven als overtuigend en sluit zich hierbij aan. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en geopperde vrees voor de taliban.

2.4.5. Daarnaast voert verzoeker in het verzoekschrift als in de aanvullende nota aan dat hij als Afghaanse terugkeerder uit het Westen zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging. De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen per aanvullende nota werd neergelegd, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Uit de landeninformatie blijkt voorts -niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij geen inschatting kan maken van het risico dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden en dat het de commissaris-generaal toekomt dit risico te onderzoeken door zijn specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden. De Raad wijst er evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2023 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient in de eerste plaats te worden benadrukt dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd wat hij vreest dat hem zal overkomen bij terugkeer (CGVS, NPO 22 maart 2023, p. 20-21). Echter beperkte verzoeker zich tot een verwijzing naar zijn vluchtrelaas. Anders dan wat verzoeker bijgevolg voorhoudt, kan geenszins blijken dat hij op het CGVS de kans niet zou gehad hebben elementen aan te brengen die kunnen wijzen op een (gepercipieerde) verwestering. Zelfs indien verzoeker niet op de hoogte is van wat als verwesterd wordt gepercipieerd door de taliban, weerhoudt dat

hem er niet van alle elementen omtrent zijn leven in het Westen, zijn overtuigingen en gedragingen naar voren te brengen die toelaten te beoordelen of hij verwesterd is of als verwesterd zal beschouwd worden. De Raad wijst er daarbij nog op dat verzoeker tijdens het gehoor werd bijgestaan door zijn advocaat die verklaarde geen opmerkingen te hebben (NPO, p. 21).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker geenszins overtuigen met zijn betoog dat de commissaris-generaal tekort zou zijn geschoten in zijn samenwerkingsplicht, geweigerd zou hebben om op de elementen van verwestering in te gaan en dat zijn op die manier een aanleg zou zijn ontzegd. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal gemotiveerd:

“Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u in Afghanistan naar school en naar de madrassa ging, dat u nog steeds contact hebt met uw familie, en dat u nog steeds praktiserend moslim bent. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad stelt verder ook vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota's noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit het enkele gegeven dat verzoeker omstreeks begin 2020 op achttienjarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds oktober 2021 in België verblijft kan niet besloten worden dat hij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij hierdoor zou dreigen te worden geïndiceerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet

zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in West-Europa, zijn sociale contacten, en het feit dat hij werk heeft, toont hij geenszins aan dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Er kan niet redelijk betwist worden dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, die Afghanistan begin 2020 verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu hij soennitisch moslim is, hij verklaarde in Afghanistan naar de madrassa te zijn geweest en daar koranlessen gevolgd te hebben, hij Pashtou spreekt en hij nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst heeft waarmee hij nog regelmatig contact heeft (NPO, p. 13). Het betoog dat hij geen voeling heeft met “*Taliban-Afghanistan*” doet aan voorgaande geen afbreuk, temeer verzoeker zich door zijn familie kan laten informeren over de thans geldende normen en waarden in Afghanistan. Het verdere betoog in zijn verzoekschrift dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen, temeer niets hem ervan weerhoudt bepaalde posts die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog zijn volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geveiseerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Het land van herkomst *in casu* betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is. Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Kunar, waar een sterke aanwezigheid is van ISKP en Al-Qaeda, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, actief zijn in Kunar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Zoals hoger immers reeds vastgesteld kan hij met een verwijzing naar zijn leeftijd en zijn verblijf in het Westen niet overtuigen. Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich

aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer. Wat betreft zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 21 maart 2024 over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een tweeëntwintigjarige jongeman die nog maar sinds eind 2021 en dus ongeveer twee en een half jaar in België is, in Afghanistan lessen gevolgd heeft in de madrassa, er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4.6. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.4.6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van het voorgehouden vluchtrelaas en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van

derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK) C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. De Raad merkt tevens nog op dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat hij in Afghanistan nog beschikt over een familiaal netwerk, en de familie een

bakkerij heeft (NPO, p. 11). Gelet op voorgaande maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij in Afghanistan niet meer kan terugvallen op enig familiaal netwerk dat hem kan ondersteunen. Zijn betoog dat hij in Afghanistan in een situatie van extreme materiële deprivatie zal terechtkomen overtuigt gelet op het voorgaande geenszins. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra* werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat hij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan

de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Waar vóór de machtsoverneming door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, zijn veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsoverneming van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor zijn het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 22 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.4.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.4.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT